

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 307/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Jozefom Zemkom, advokátom, M. Hricku 1832/30, Trenčín, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6CoD/8/2023-53 z 26. septembra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/31/2024 z 29. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd Trenčín v dedičskej veci po poručiťelke [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ], uznesením z 30. mája 2023 určil všeobecnú hodnotu dedičstva (výrok I), potvrdil nadobudnutie dedičstva podľa dedičských podielov (výrok II), priznal notárovi ako súdnemu komisárovi odmenu a náhradu hotových výdavkov (výrok III) a uložil dedičom povinnosť zaplatiť spoločne a nerozdielne súdny poplatok za prejednanie dedičstva (výrok IV). Okresný súd konal ako s dedičmi s [REDAKOVANÉ] a sťažovateľkou, dcérami poručiťelky a dedičkami v I. dedičskej

skupine. Keďže medzi dedičmi nedošlo k uzatvoreniu dohody, postupom podľa § 203 ods. 1 písm. e) Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) potvrdil nadobudnutie dedičstva podľa zákonných dedičských podielov.

3. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že súpis majetku v uznesení okresného súdu je neúplný, keďže v ňom chýbajú parcely nadobudnuté [REDACTED] (manželom poručiťky) na základe kúpnej zmluvy z roku 1957. Do dedičstva patria aj parcely č. [REDACTED] a č. [REDACTED] v rozsahu uvedenom v rozhodnutí okresného súdu z 15. februára 2001 o dedičstve po poručiťovi [REDACTED].

4. Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu. Poverená notárka na základe listinných dôkazov rozhodla v súlade s § 484 Občianskeho zákonníka a § 203 ods. 1 písm. e) CMP. Súpis majetku vychádza z údajov katastra nehnuteľností, ktorý je založený na zásade správnosti a hodnovernosti údajov v ňom zapísaných. Sporné parcely, ktoré odvolateľka žiadala zaradiť do súpisu majetku, nie sú v katastri nehnuteľností evidované na poručiťku ku dňu jej smrti. Poverená notárka nemohla v dedičskom konaní riešiť otázku správnosti zápisu v katastri nehnuteľností, resp. záväzným spôsobom určiť vlastnícke právo poručiťky k nehnuteľnosti, keďže dedičské konanie má nespornú povahu. Tvrdenia sťažovateľky boli v rozpore so skutočným stavom zisteným z dôkazu o vlastníctve nehnuteľností, ktorým je evidencia v katastri nehnuteľností. Uvedené overil krajský súd aj aktuálnym výpisom z príslušného listu vlastníctva, na ktorom sú ako vlastníci vedené iné osoby.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietala porušenie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, keď nižšie súdy nerešpektovali skoršie rozhodnutie okresného súdu z 15. februára 2001 v dedičskej veci po poručiťovi [REDACTED], v ktorom mala poručiťka [REDACTED] nadobudnúť sporné parcely č. [REDACTED] a č. [REDACTED]. Zahrnutie/nezahrnutie nehnuteľností v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu bolo právne spornou otázkou a súdy mali postupovať podľa § 192 CMP. Namietala tiež nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúcu v tom, že krajský súd sa so spornou otázkou nevysporiadal.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 29. októbra 2024 dovolanie ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľka neuviedla žiadne rozhodnutie, od ktorého by sa krajský súd pri obdobnom skutkovom a právnom stave, odklonil. K tvrdeniu, že konajúce súdy nezohľadnili rozhodnutie v dedičskej veci po poručiťovi [REDACTED], najvyšší súd uviedol, že rozhodnutie o dedičstve nie je rozhodnutím, ktorým je súd v zmysle § 193 CSP viazaný, najmä nie v prípade, pokiaľ ide o vykonanie súpisu majetku poručiťa. Súpis majetku poručiťa ku dňu smrti vychádza z nesporných zistení vyplývajúcich z verejných evidencií majetku, prípadne z nesporných tvrdení účastníkov konania. Ak okresný súd vychádzal pri nehnuteľnostiach z verejnej evidencie nehnuteľností a zistil, že sporné nehnuteľnosti sú vedené na osoby odlišné od poručiťky, nie je možné jeho postupu nič vytknúť, najmä nie to, že jeho rozhodnutie bolo nepredvídateľné.

7. Krajský súd (a ani notár) nebol oprávnený v dedičskom konaní riešiť sporný, prípadne nesprávny zápis v katastri nehnuteľností, ani zisťovať, prečo k vykonaniu záznamu na základe dedičského rozhodnutia nedošlo. Ak sťažovateľka tvrdila, že sporné parcely patria do dedičstva po poručiťke a súd zistil, že ako vlastníci týchto parciel sú uvedené iné osoby, vzniká spor (o vlastníctvo nehnuteľností), ktorý je možné riešiť v civilnom sporovom konaní, nie v nespornom dedičskom

konaní. K porušeniu zásady predvídateľnosti rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že za vadu podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že krajský súd nerozhodol podľa predstáv dovolateľky; keď navyše odôvodnil, prečo nebolo možné do súpisu majetku poňať aj sporné parcely.

8. Podľa najvyššieho súdu sa sťažovateľka mýli, ak tvrdí, že súdy mali postupovať podľa § 192 a nasl. CMP, ak zahrnutie/nezahrnutie nehnuteľností bolo právne spornou otázkou (sporom o dedičské právo). Spor o dedičské právo vzniká v prípade, ak niekto pred potvrdením nadobudnutia dedičstva tvrdí, že je dedičom, a popiera dedičské právo iného dediča. O takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nebol preto dôvod na postup podľa § 193 a § 194 CMP. Uvedené ustanovenia upravujú postup v prípade, že ide výlučne o vyriešenie otázky, kto je dedičom poručiťky. Na otázku spornosti, či vec patrí do dedičstva, nemožno § 192 a nasl. CMP aplikovať; tvrdenie o porušení kogentných ustanovení CMP nie je dôvodné.

9. K námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd uviedol, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. V danej veci nešlo o taký prípad vybočenia z medzí § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivý proces. Krajský súd sa nosnou (a jedinou) odvolacou argumentáciou dostatočne vysporiadal, keď nielenže overil argumenty o tvrdenom vlastníctve poručiťky aj k iným ako v súpise majetku uvedeným nehnuteľnostiam a výsledky svojich zistení uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (bod 16), ale prijal aj správny právny záver, podľa ktorého poverená notárka nemôže v dedičskom konaní riešiť správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, resp. záväzným spôsobom určiť vlastnícke právo poručiťky k nehnuteľnosti, keď to odporuje zápisu v katastri nehnuteľností. Krajský súd doplnil, že táto skutočnosť vyplýva z charakteristiky dedičského konania ako nesporového konania. Ak poverená notárka zaradila do súpisu majetku poručiťky existujúce nehnuteľnosti vo vlastníctve poručiťky ku dňu jej smrti podľa stavu, ako sú evidované v katastri nehnuteľností, postupovala správne. Uvedeným konštatovaním dal krajský súd dostatočnú odpoveď na odvolaciu argumentáciu o neúplnosti súpisu majetku.

III.

Argumentácia sťažovateľky

10. Podľa sťažovateľky konajúce súdy nerešpektovali zásadu nemennosti a záväznosti právoplatného rozhodnutia a zároveň sa nevysporiadali s týmto zásadným argumentom. Súdy nedali sťažovateľke odpoveď na otázku, prečo nie sú sporné nehnuteľnosti zahrnuté do dedičstva po poručiťke [REDACTED]. Namieta porušenie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a preukázateľný zásah do jej majetkovej sféry nerešpektovaním už skôr vydaného súdneho rozhodnutia. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, svojvoľné, založené na formálnom prístupe súdu k prejednávanej veci. Sťažovateľka tvrdí, že ako zákonná dedička mala nadobudnúť vlastnícke právo k sporným parcelám po poručiťke [REDACTED], ktorá svoje vlastnícke právo nadobudla po poručiťovi [REDACTED].

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K uzneseniu krajského súdu:

11. Z princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

12. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľka mala k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorý využila a dovolanie podala, namietajúc vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. V dovolaní namietala porušenie zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, keď nižšie súdy nerešpektovali skoršie rozhodnutie okresného súdu v inej dedičskej veci, nesprávny postup súdu v intenzite porušenia kogentných ustanovení CMP (§ 192) a nepreskúmateľnosť odvolacieho rozhodnutia, ktoré sa nevysporiadalo so spornou otázkou nezahrnutia nehnuteľností do súpisu majetku. Ide teda o obdobný okruh nedostatkov, ktoré tvoria aj obsah ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd jej dovolanie prejednal a meritórne o ňom rozhodol.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu:

14. Za zjavne neopodstatnenú je potrebné považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

15. Sťažovateľka namietala, že súdy sa nevysporiadali s jej odvolacou námietkou o porušení zásady predvídateľnosti súdneho rozhodnutia a zásady záväznosti právoplatného rozhodnutia a nedali jej odpoveď na otázku, prečo nie sú sporné nehnuteľnosti zahrnuté do dedičstva po poručiťke. Najvyšší súd v napadnutom uznesení sťažovateľke primerane vysvetlil s poukazom na judikatúru ústavného súdu podstatu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodovania (bod 10.2 uznesenia najvyššieho súdu) a konštatoval, že sťažovateľka v dovolaní neuviedla žiadne rozhodnutie, od ktorého by sa odvolací súd pri posúdení jej veci odklonil. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala záväznosťou skoršieho rozhodnutia vydaného v inej dedičskej veci, najvyšší súd ozrejmlil, že rozhodnutie o dedičstve nie je rozhodnutím, ktorým je súd podľa § 193 CSP viazaný, preto odobril ako akceptovateľný postup okresného súdu, ktorý vychádzal z verejnej evidencie nehnuteľností a zo záväzných údajov katastra. Konštatoval, že sporný zápis v katastri nehnuteľností nie je možné riešiť v dedičskom (mimosporovom) konaní. Podľa najvyššieho súdu dovolateľka sa mýli, keď tvrdí, že súdy mali postupovať podľa § 192 a nasl. CMP, keďže spornou nebola otázka, kto je dedičom, ale to, či vec patrí do dedičstva. Najvyšší súd nezistil ani vadu

nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia, keď konštatoval, že krajský súd sa s nosnou (a jedinou) odvolacou argumentáciou dostatočne vysporiadal, overil tvrdenia sťažovateľky, výsledky svojich zistení uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia a prijal aj správny právny záver (bod 17.1 uznesenia najvyššieho súdu).

16. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu preto nemožno hodnotiť ako svojvoľné, arbitrárne či formalistické. Výklad právnych noriem aplikovaných v predmetnej veci a závery najvyššieho súdu nepopierajú podstatu a zmysel základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) či práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a nadväzne nepredstavujú ani zásah do majetkovej sféry sťažovateľky rámcovanej právom na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

17. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutkové a právne okolnosti konštatuje, že záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení o nedôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP založeného na sťažovateľkou tvrdenom porušení zásady predvídateľnosti súdneho rozhodnutia nevzbudzuje žiadne ústavnoprávne pochybnosti. To isté platí aj o právnom názore najvyššieho súdu, podľa ktorého je odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia krajského súdu dostatočné a preskúmateľné (body 17 až 18 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Ústavná sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

18. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie vecí, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu